

ше сухо, имаше жытъ дългъ брѣж, очн хлѣтъжн и носъ повече чипавъ отъ колкото горизондално висящъ. Той ся събираше и ся разговаряше повече съ чужденцы и знаяше практическы много языци.

Всякога като го запыташе нѣкой все ся оплакваше че нѣма алжшь веришь, че кярове нѣма, а пѣкъ всякога все болъ харчаше. Единъ добръ и проникливъ наблюдатель и любопытенъ придирикъ на работытъ му, можаше лесно да разбере че заведеніето му, имаше го повече за очи а не съ цѣль да печеля отъ него. Но тогазы, разумѣва ся безъ друго бы ся родила въ умътъ на такъвъ единъ наблюдатель недоумѣніе нѣкакво: какъ правяше Ганна та имаше механѣтъж си всякога пѣлж съ стока и касѣтъж си все пѣлж съ пары, като харчаше тѣй болъ и не посвидно.

Двамата съгледачи като влѣзохъ въ механѣтъж, взехъ да пѣйтъ и постоянно ся приструвахъ на Италиенц ы.

Бутилкитъ взехъ да ся испразватъ една по другъ, и веселытъ и шеговиты разговоры що си отворихъ между тѣзи двамата що бѣхъ новы дошли, привлѣкохъ вниманіето на Ганна, а до нѣидѣ и симпатіѣтъж му къмъ веселытъ и любезничавы непознаты.

— Не обычате ли да подойдете и вѣдѣ насъ, тосподи-не? рече на Ганна единъ отъ съгледачитѣ.

— Какво да правѣж?

— Да имамы благодареніето да попіемъ заедно. Чужденцы както смы и скоро дошли, имамы и осыщамы безусловнѣ нуждѣж отъ другари и познаницы.

— Скоро ли сте дошли? попыта Ганна по Италиенскы.

— Дѣ сте ся остановили?

— Тука на срѣщѣж въ гостиницѣтъж.

— Кога е тѣй, имамъ благодареніе да попіѣж съ таквыжъ вочетны господа като васъ.

И взе единъ чашж, безъ да забрави при това да ис-